

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudkyň Mgr. Michaely Bejčkové a Mgr. Aleny Krýlové v právní věci žalobce: **D. A.**, zastoupeného Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalované **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, nám. Hrdinů 1634/3, poštovní schránka 155/S0, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 11. 2010, čj. CPR-2608-10/ČJ-2008-9CPR-C220,

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Policie České republiky, Služby cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 30. 11. 2010, čj. CPR-2608-10/ČJ-2008-9CPR-C220, se ruší a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 5 808 Kč ve lhůtě třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím ze dne 18. 12. 2007, čj. SCPP-02399/HK-I-CI-2007, Policie České republiky, Oblastní ředitelství služby cizinecké policie a pohraniční policie Hradec Králové, Oddělení cizinecké policie Havlíčkův Brod, nevyhověla žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem zaměstnání a dobu povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužila podle § 44a, § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“); důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu.

Odvolání žalobce Policie České republiky, Služba cizinecké policie, Ředitelství služby cizinecké policie, rozhodnutím ze dne 30. 11. 2010, čj. CPR-2608-10/ČJ-2008-9CPR-C220,

zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění uvedla, že podmínky pro neprodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu byly naplněny a pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu bylo dostatečně prokázáno; usnesení o osvědčení žalobce je bezpředmětné, jelikož důvodem k neprodloužení požadovaného pobytu nebyl žalobcův záznam v Rejstříku trestů.

V žalobě proti tomuto rozhodnutí žalobce namítl, že v době vydání napadeného rozhodnutí na něj mělo být nahlíženo, jako by nebyl odsouzen, neboť bylo rozhodnuto o jeho osvědčení se ve zkušební době a trest zákazu činnosti také řádně vykonal. Žalovaná postupovala v rozporu se zákonem, když přihlédla k odsouzení žalobce, jež představovalo jediný důvod pro nevyhovění jeho žádosti. Jestliže je určitým zákonem řečeno, že se má na osobu pohlížet, jako by nebyla odsouzena, platí to i pro žalovaný správní orgán. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalované vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření k podané žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, uvedla, že zákaz činnosti nebyl vykonán, a navrhla soudu, aby žalobu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že trestním příkazem vydaným Okresním soudem v Havlíčkově Brodě dne 23. 4. 2007, sp. zn. 2 T 79/2007, jenž nabyt právní moci dne 5. 5. 2007, byl žalobce odsouzen za trestný čin ohrožení pod vlivem návykové látky k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců s tím, že výkon trestu mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku; žalobci byl dále uložen trest zákazu činnosti – řízení motorových vozidel – na dobu jednoho a půl roku. Usnesením Okresního soudu v Havlíčkově Brodě ze dne 8. 8. 2008, které ještě téhož dne nabylo právní moci, bylo rozhodnuto, že se žalobce ve zkušební době osvědčil.

Žaloba je důvodná.

Novelou zákona o pobytu cizinců provedenou zákonem č. 427/2010 Sb. došlo s účinností od 1. 1. 2011 ke změně věcné příslušnosti ve věcech povolení k dlouhodobému pobytu. Namísto Policie České republiky, oblastních ředitelství služby cizinecké policie, je k řízení v prvním stupni příslušné ministerstvo vnitra. Nadřízeným orgánem ve věcech, v nichž ministerstvo vnitra rozhoduje v prvním stupni, je dle § 170a zákona o pobytu cizinců Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců. Pasivně legitimovaným subjektem se tudíž dle § 69 soudního řádu správního (zákon č. 150/2002 Sb.; dále jen „s. ř. s.“) ze zákona stala Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců.

Jádrem sporu v dané věci je posouzení, zda má správní orgán při rozhodování o prodloužení platnosti k dlouhodobému pobytu přihlížet ke skutečnosti, že se žalobce osvědčil, a má se na něj hledět, jako by nebyl odsouzen.

Žalobce byl trestním příkazem odsouzen k trestu zákazu činnosti na dobu jednoho a půl roku a dále k trestu odnětí svobody, který mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu jednoho roku. Poněvadž byly žalobci uloženy dva druhy trestů, bylo zapotřebí zjistit, zda se na žalobce v době rozhodování žalované hledělo jako na neodsouzeného ve vztahu k oběma uloženým trestům.

Podle § 83 odst. 4 trestního zákoníku (zákon č. 40/2009 Sb.) se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, bylo-li vysloveno, že se osvědčil; uvedená skutečnost nastala dne 8. 8. 2008, tedy nabytím právní moci usnesení o osvědčení se žalobce ve zkušební době. Podle § 74 odst. 2 trestního zákoníku se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, byl-li trest zákazu činnosti vykonán. Vzhledem k tomu, že správní spis neobsahuje žádné dokumenty svědčící o opaku, lze předpokládat, že k vykonání trestu zákazu činnosti došlo dnem 5. 11. 2008, tedy jeden a půl roku po nabytí právní moci trestního příkazu. V době rozhodování žalované o odvolání žalobce, tj. ke dni 30. 11. 2010, tak byly účinky odsouzení

žalobce za výše uvedený trestný čin ze zákona zahlazený, a v souladu s trestněprávními předpisy tak na něj bylo nutné hledět, jako by nebyl odsouzen.

Otázkou zahlazení odsouzení ve vztahu k rozhodování o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se Nejvyšší správní soud již zabýval; v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, čj. 4 As 70/2012-54, vyslovil právní názor, že „*pokud trestní právo (...) považovalo stěžovatele v době rozhodování žalovaného za osobu, na kterou je třeba hledět, jako by nebyla odsouzena, nemůže žalovaný za takovéto situace dovozovat opak (...)*“. Pokud tedy zákon o pobytu cizinců neobsahuje zvláštní právní úpravu dané věci, je třeba vycházet z obecných zásad a ustanovení trestního práva.

S ohledem na vše výše uvedené soud uzavírá, že žalovaná měla v době vydání napadeného rozhodnutí k dispozici usnesení soudu o osvědčení se žalobce ve zkušební době a že doba výkonu trestu zákazu činnosti uplynula v celé uložené výměře. Na žalobce se tedy hledělo, jako by nebyl odsouzen, a žalovaná byla povinna při svém rozhodování vzít tuto skutečnost v úvahu.

Žalobce tedy se svou žalobou uspěl, soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Na žalované nyní bude, aby o odvolání žalobce znovu rozhodla, a to s přihlédnutím k právnímu názoru, který byl vyjádřen v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a žalovaná je tak povinna zaplatit mu náklady řízení, které sestávají z odměny advokáta za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení a sepsání žaloby (2 x 2 100 Kč) podle § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 7, § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012, včetně náhrady hotových výdajů (2 x 300 Kč) podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Jelikož zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je zástupce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Částka daně činí 1 008 Kč. Úhrnem tak žalobci náleží 5 808 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 2. dubna 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková